

1. DONDERDAG 2 JULI 1998, 4:53 UUR

Badend in het zweet werd Bart Blommestijn wakker uit een nachtmerrie. Als de klepel van een doodsklok dreunde zijn hart tegen zijn ribbenkast. Naar adem happend ging hij rechtop zitten, terwijl hij zich nog slechts vage flarden van de droom wist te herinneren. Wrede ogen. Bloed. Vlammen. Verwongen gezichten. Pijn. Niet veel meer, de details waren al vervlogen.

Hij wiste het dunne laagje zweet van zijn voorhoofd en keek op zijn wekkerradio. De rood oplichtende cijfers vertelden hem dat het 4:53 uur was. Hoewel hij nog bijna een uur had voordat het wekkeralarm zou afgaan, vermoedde hij dat hij na deze droom de slaap niet meer zou vatten. Hij besloot dus om vast naar beneden te gaan om koffie te zetten en de zaak nog eens van voor af aan door te nemen. Buiten, in de verte, blafte een hond, alsof het dier instemde met dat besluit.

Hij zwaaide zijn benen uit bed, liep naar het openstaande raam en snoof de frisse julilucht op die daardoor naar binnen stroomde. Hij voelde zich al wat beter. Terwijl hij naar buiten keek en zag dat het krieken van de dag de nachtelijke duisternis al langzaam begon te verdringen, vroeg hij zich af of de nachtmerrie iets te betekenen had. Maar het enige wat hij kon bedenken, was dat het gruwelijke moordonderzoek waaraan hij nu werkte en dat hem zo in zijn greep hield er op een of andere manier de oorzaak van was.

Bart was 32 jaar, 1 meter 86, atletisch gebouwd en had dik, donker haar dat er meestal uitzag alsof hij zo uit bed kwam. Zoals nu dus. Ondanks die haardos leek hij wel wat op Jack Nicholson, maar dan zonder die gevaarlijke ogen.

Hij was iemand die niet tegen onrecht kon en nam het vaak op voor anderen. Bart was een echte sportliefhebber, al kon hij slecht tegen zijn verlies, en van september tot april voetbalde hij bij

10. MAANDAG 6 JULI 1998

Nadat dokter Merkelijn in de loop van de ochtend de vindplaatsen van alle slachtoffers had bezocht en aantekeningen had gemaakt, hadden alle leden van het recherchebijstandsteam zich om drie uur verzameld in de grote vergaderruimte van het bureau, evenals meester Dikkeboom.

“Dit is mijn psychologische profielschets van de moordenaar,” sprak Erik Merkelijn met zachte, maar duidelijke stem.

“Het gaat volgens mij om een blanke man. Een man, dat weten we zeker vanwege de rubbervezels die in de vagina’s zijn gevonden en vanwege de toestand van de vagina’s: de slachtoffers zijn duidelijk verkracht. Blank, omdat een dergelijke persoon vrijwel nooit buiten zijn eigen ras moordt.

Hij is zo tussen de 1 meter 90 en 2 meter groot en zeer sterk. Dit weten we aan de hand van de gegevens die we hebben gekregen van het lab in verband met de wurgstriemen en de richting ervan.

Uit allerlei feiten kunnen we concluderen dat het om een moordenaar gaat die zich zeer gedegen voorbereidt. Hij gebruikt condoms, spoelt zijn slachtoffers af met water, kiest zijn slachtoffers vooraf uit alsmede de locaties waar hij zich van hen ontdoet, laat geen vingerdrukken achter, enzovoort, enzovoort.

Aan de hand van het afgemeten en berekende geweld en de koele doordachte werkwijze die hij, voor zover we kunnen zien, hanteert en de leeftijd van zijn slachtoffers denk ik dat de moordenaar tussen de 35 en 45 jaar moet zijn.

Het pijnigen en verminken, het vastbinden aan polsen en enkels, het daarna wurgen met een kledingstuk en tot slot het naakt dumpen van zijn slachtoffers vormt een ritueel voor de moordenaar. Het wijst erop dat de man voor hij met moorden begon uitgebreid heeft gefantaseerd over zijn moorden. De verwondingen die voor de dood zijn

ademloos had zitten luisteren. “En dat had ik nooit achter je vader gezocht. Want hij ziet er inderdaad tamelijk uit alsof ie uit de klei is getrokken. En wat vond je moeder daarvan, dan?”

“Die had daar geen problemen mee. Als het weer eens ter sprake komt, op een verjaardag of zo, zegt ze altijd: het maakt mij niet uit, want ik heb hem uiteindelijk gekregen en hij is nog steeds bij mij. Dat is het enige wat telt. En Elsa is gewoon een mooie naam.”

Op dat moment kwam de ober hun bestelling opnemen. Nadat hij alles op zijn bloknoetje had neergekrabbeld, stak hij de kaars aan die op tafel stond. Net toen hij wegliep naar een andere tafel, deed een bliksemflits de hemel barsten en verlichtte de wereld achter de gebrandschilderde ramen als een stroboscoop. Schaduwen leken als hooligans voor ME'ers met hun knuppels weg te vluchten. De donderslag die enkele tellen later volgde, rammelde de avond door elkaar. Toen zwaaide de deur open en kwamen er een man en een vrouw het restaurant binnen. In hun kielzog volgde een windvlaag, die door het voorste deel van het restaurant wervelde en de kaarsvlam op de tafel van Bart en Elsa even wild liet dansen. Als een magneet werd Barts aandacht naar de dansende vlam getrokken en op het moment dat hij er zijn ogen op had gericht, werd hij door een plotselinge angst overvallen. Pure, scherpe angst, die zijn borstkas leek te omklemmen en hem het ademen moeilijk maakte. Zijn maag kneep samen en een vet-tig laagje zweet parelde op zijn voorhoofd. Hij probeerde zijn ogen van de vlam af te wenden, maar zijn blik bleef gevangen door een hypnotische werking die van de vlam leek uit te gaan.

Elsa las op Barts gezicht dat er iets niet in de haak was en legde haar hand op de zijne. “Hé, gaat het wel, Bart? Je ziet opeens zo bleek.”

“Eh, ja... Ja hoor, het gaat wel,” antwoordde Bart, terwijl hij met zijn ogen knipperde en een keer zijn hoofd heen en weer bewoog om de betovering en de angst van zich af te schudden.